

Lelki morzsák - 10

Advent 3. vasárnapja

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” - Jelenések könyve 3,20

Tömegközlekedési eszközön utazva halljuk, hogy mielőtt elindul a jármű, elhangzik a figyelmeztetés: „kérem, vigyázzanak, az ajtók záródnak.” Különös alkalmatosság az ajtó! Elválaszt és összeköt, lezár és megnyit. A csukott ajtó elválaszt, de ha kinyílik, akkor összeköt. Nem csak fizikai, hanem lelki ajtók is vannak az életünkben. Emberi kapcsolatainkban is vannak ajtók. Ajtók, amiket mi magunk zártunk be, ajtók, amiket mások csaptak ránk és vannak ajtók, amiket talán meg sem látunk, vagy megnyithatatlanak tűnnek.

A fizikai szervezetünknek is vannak ajtói. A szemeink a füleink, a szánk, mind ajtók, melyek összekötnek a külvilággal, de ha megbetegszene, akkor elzárnak, bezárnak. Vannak viselkedési ajtók is. Van ajtaja az indulatnak és indítéknak. Egy-egy döntés alkalmával mi van annak háttérében? Miért tetted, amit tettél? Mik voltak az indítékaid?

Sokféle ajtó van az életünkben, amelyekben azonban közös, hogy előbb-utóbb mind lezáródnak és egyszer végleg bezáródnak.

Adventben mégis a legfontosabb ajtóra gondolunk. Ez az ajtó pedig az Isten és ember közötti ajtó. Ez az ajtó valamikor bezáródott. Mikor az ember a saját döntésével megnyitotta szívét a kísértő előtt, bezárult a kapu és megszűnt a harmónia az Örökkévaló és az ember között. Ugyanakkor elhangzik az ígéret is, hogy egy napon érkezik valaki, aki újra utat nyit a mennyi otthonba.

A jól ismert és sokat emlegetett tékozló fiú példázatában nyitva volt az ajtó. A fiú elkéri a vagyontól a részét, de az apjából már nem kér, és nyitva áll előtte az ajtó, mehet szabadon.

Mert az Istenhez tartozás soha nem rabság. Vele csak szabadon lehet közösségben lenni. Milyen megdöbbentő, hogy ez az ajtó még akkor is nyitva áll, mikor a fiú elszegényedve, önmagát kifosztva, a mélységekből menekülve hazatér. Hogy megbánva a mögötte lévő éveket és tetteket hazamehetett és nyitott ajtót talált nem csak a házon, melyet elhagyott, hanem az apai szívben is melyet megsebzett, és amely visszafogadta.

Az ismert körülmények miatt hónapok óta a labdarugó mérkőzéseket zárt kapuk mögött tartják. A több tízezres stadionok nyomasztóan üresek és némák. Nincs nézőközönség, nincs biztatás, nincs elismerés. Annak érdekében, hogy ennek hiányát valamelyest pótolják, hangszórókból adják a közönség hangját. Mert zárt ajtók mögött, a nyomasztó csöndben nem életszerű a játék.

Az Örökkévaló kinyitotta felénk az ajtót! Nem kell zárkózottan élnünk! Felszabadít a bizalom gesztusára és szeretne bejönni a mi életünkbe. Adventben nekünk szól az ígélet: Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek. Engedjük be hálával, örömmel. Szeretne bebocsátást nyerni a szívünkbe, az életünkbe. Mert az Örökkévaló hiába nyitotta ki az ajtót általában az ember felé, ha személyesen a szívünk ajtaja zárva marad előtte!

Jer, tár - junk aj - tót még ma mind! A
leg - nagyobb ki - rály van itt, Kit Úr - nak vall a
föld s az ég, De mint Meg - vál - tó jó közénk,
Hogy hoz - zon bé - két, é - le - tet. Jer, mond - junk
né - ki é - ne - ket: Ó, áld - lak bol - do -
gan, Én al - ko - tó U - ram!

Örvendezünk és hálát adunk Uram az adventért és dicsőítünk azért, hogy várhatunk.

(Dr. Pócze István)